

Elia - Nummer Vijf

Profetische Stilte

Jeff Pippenger

2023-10-03

Toen Elia Achab heel Israël naar de Karmel liet bijeenroepen, was dit een voorafschaduwning van God, die de gemeente na drieënhalf jaar van vervolging in 1798 uit de Donkere Middeleeuwen tevoorschijn bracht en haar leidde naar 1844 en vervolgens naar 1863. Die drie datums vormen de laatste drie wegmarkeringen van de structuur van de „zeven tijden”, zoals door Jesaja in hoofdstuk zeven uiteengezet.

Dezelfde geschiedenis van 1798, 1844 en 1863 werd eveneens voorafgebeeld toen Mozes de kinderen Israëls uit de slavernij van Egypte naar de berg Sinaï leidde. De geschiedenis van de eerste en tweede engel vertegenwoordigt de Milleritische beweging, die begon ten tijde van het einde in 1798 en voortduurde totdat de beweging in 1863 een kerk werd. Elia en Mozes zijn de twee voornaamste getuigen van de Milleritische geschiedenis, en zij zijn de twee voornaamste getuigen in het boek Openbaring gedurende de geschiedenis van de derde engel.

De Milleritische beweging markeert het begin van het eeuwige evangelie van Openbaring veertien, en Future for America markeert het einde. Tussen de beginbeweging van de Millerieten en de eindbeweging vinden wij de Kerk der Zevende-dags Adventisten. Volgens adventistische kerkhistorici trad het overblijfsel van de Milleritische beweging in 1856 de Laodiceese toestand binnen, waarmee de Filadelfische periode, die de jaren 1798 tot en met 1856 vertegenwoordigde, ten einde kwam.

In het vorige artikel hebben wij aangetoond dat de inspiratie de teleurstelling bij de doortocht door de Rode Zee in overeenstemming bracht met de Grote Teleurstelling van 1844. Op dat punt kwam in de geschiedenis van Mozes de beproeving van de sabbat aan, zoals voorgesteld door het manna. Op hetzelfde profetische punt begon het licht dat uit het Allerheiligste kwam een proces van beproeving en reiniging, beginnend met de sabbat, voor hen die de zee waren overgestoken en door het geloof het Allerheiligste waren binnengegaan. Het beproevingsproces dat aan 1844 voorafging, begon in de geschiedenis van Mozes bij zijn geboorte en voor de Millerieten in 1798 met de toename van kennis waarvan Daniël aangaf dat zij een drievoudig beproevingsproces zou voortbrengen dat tot het oordeel leidde.

Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en niemand van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:10.

De opening van het oordeel op 22 oktober 1844 werd getypeerd door het oordeel over Farao, dat begon met de eerstgeborenen van Egypte en eindigde in de wateren van de Rode Zee. Zodra de wijzen door het geloof het Allerheiligste waren binnengegaan, of door de Rode Zee waren getrokken, zette het beproevingsproces dat ten tijde van het einde in 1798 was begonnen, zich ook

na 1844 voort. In de geschiedenis van Mozes werd dit voorgesteld door tien beproevingen, waarin Israël bij elke stap faalde. De laatste van de tien beproevingen vond plaats toen de twaalf verspieders het Beloofde Land verkenden. De eerste beproeving in de geschiedenis van Mozes was de beproeving van het manna, die de sabbat vertegenwoordigt, en voor de Millerieten werd de sabbat aangewezen als de eerste beproeving na 22 oktober 1844. Aangezien de eerste beproeving in beide parallelle geschiedenissen de sabbat was, maken de daaropvolgende negen beproevingen in de geschiedenis van Mozes duidelijk dat er na 1844 een reeks beproevingen zou zijn die zou leiden tot de intocht in óf het Beloofde Land óf de woestijn van de dood. 1863 vertegenwoordigt de laatste beproeving voor de Milleritische beweging. Wij zullen deze beschouwing beginnen wanneer de twaalf verspieders met hun verslag over het Beloofde Land terugkeren.

En zij keerden terug van het verspieden van het land na veertig dagen. En zij gingen en kwamen tot Mozes, en tot Aäron, en tot de gehele vergadering van de kinderen Israëls, naar de woestijn Paran, te Kades; en zij brachten hun bericht terug, en aan de gehele vergadering, en toonden hun de vrucht van het land. En zij vertelden hem en zeiden: Wij kwamen in het land waarheen gij ons gezonden hebt, en voorzeker, het vloeit van melk en honing; en dit is zijn vrucht. Evenwel, het volk dat in het land woont, is sterk, en de steden zijn ommuurd en zeer groot; en bovendien zagen wij daar de kinderen van Anak. De Amalekieten wonen in het land van het zuiden; en de Hethieten, en de Jebusieten, en de Amorieten wonen op het gebergte; en de Kanaänieten wonen aan de zee en aan de oever van de Jordaan. Toen bracht Kaleb het volk tot stilte voor Mozes en zei: Laat ons terstond optrekken en het in bezit nemen, want wij zijn zeer wel in staat het te overwinnen. Maar de mannen die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij zijn niet in staat tegen dat volk op te trekken, want het is sterker dan wij. En zij brachten onder de kinderen Israëls een kwaad gerucht uit over het land dat zij verspied hadden, door te zeggen: Het land waardoor wij getrokken zijn om het te verspieden, is een land dat zijn inwoners verslindt; en al het volk dat wij daarin zagen, bestaat uit mannen van grote lengte. Ook zagen wij daar de reuzen, de kinderen van Anak, die van de reuzen afstammen; en wij waren in onze eigen ogen als sprinkhanen, en zo waren wij ook in hun ogen. Numeri 13:25–33.

Deze passage uit Numeri bevat enkele zeer belangrijke waarheden waarop gelet moet worden, en die gemakkelijk over het hoofd kunnen worden gezien wanneer men de daarin weergegeven geschiedenis niet beschouwt als een typering van de Milleritische beweging. Eén punt is dat de opstandelingen met het „kwade bericht” hun tiende en laatste beproeving niet doorstonden, en dat bij die laatste beproeving twee klassen mensen openbaar werden. De twee klassen die zich in de loop van de geschiedenis van de voorafgaande negen beproevingen hebben ontwikkeld, openbaarden hun karakter op grond van het „bericht” dat zij verkozen te aanvaarden. In 1863 verwierp het Milleritische adventisme het bericht van Mozes, zoals vertegenwoordigd door de profetie van slavernij in Leviticus zesentwintig. Het bericht dat door Jozua en Kaleb werd gebracht, was eenvoudigweg de herhaling van Gods „bericht” gedurende de gehele geschiedenis van hun bevrijding uit de slavernij. Vanaf de geboorte van Mozes had God beloofd dat Hij hen uit de slavernij zou uitleiden en in het land zou brengen dat eeuwen tevoren aan Abraham was beloofd. Jozua en Kaleb vertegenwoordigden hen die op het fundamentele bericht stonden; de andere tien verspieders verwierpen dat God dat bericht daadwerkelijk had gegeven.

Toen hief de gehele vergadering haar stem op en schreeuwde; en het volk weende die nacht. En al de kinderen van Israël morden tegen Mozes en tegen Aäron; en de gehele vergadering zei tot hen: Och, waren wij maar gestorven in het land Egypte! of och, waren wij maar gestorven in deze woestijn! En waarom heeft de HEERE ons naar dit land gebracht, om door het zwaard te vallen, zodat onze vrouwen en onze kinderen tot een buit zouden worden? Zou het niet beter voor ons zijn naar Egypte terug te keren? En zij zeiden tot elkander: Laten wij een aanvoerder aanstellen en naar Egypte terugkeren. Numeri 14:1–4.

Toen James White in 1863 een artikel schreef in de Review and Herald waarin hij Millers begrip van de „zeven tijden” verwierp, en in datzelfde jaar Uriah Smith de vervalste kaart publiceerde die elke verwijzing naar de „zeven tijden” van Leviticus miste, stelden zowel White als Smith het werk van William Miller terzijde en hanteerden zij de bijbelse methodologie van het afvallige protestantisme. De methodologie van afvalligen, die zij kort tevoren als de „dochter van Babylon” hadden aangeduid, werd gebruikt als argument om de boodschap van Miller te verwerpen, die door de engel Gabriël was geleid. Bij de tiende beproeving van het oude Israël zeiden zij ronduit: „Laat ons een hoofd aanstellen en naar Egypte terugkeren.” Het falen bij de tiende en laatste beproeving berust op een verwerping van het „verslag” dat van het begin af aan met het verslag overeenstemde, en op een verlangen om tot de slavernij van Egypte terug te keren. Toen Jeremia op symbolische wijze hen voorstelde die teleurgesteld waren over de mislukte voorspelling van 1843, riep God hem uitdrukkelijk op om tot God en tot zijn vroegere ijver voor de boodschap terug te keren, maar gebod hem ook nooit terug te keren tot hen die als de dochters van Babylon waren geïdentificeerd.

Daarom, zo zegt de HEERE: Indien gij terugkeert, dan zal Ik u wederbrengen, en gij zult voor Mijn aangezicht staan; en indien gij het kostelijke van het verachtelijke afscheidt, zult gij als Mijn mond zijn; laten zij tot u terugkeren, maar keer gij niet tot hen terug. Jeremia 15:19.

In 1863 stelden James White en Uriah Smith een nieuwe kapitein aan om hen terug te leiden naar de plaats waarheen het hun bevolen was niet te gaan. Jozua en Kaleb vertegenwoordigen hen die verlangden voort te gaan; White en Smith vertegenwoordigen hen die verlangden terug te gaan.

Een ander punt dat in de passage uit Numeri opgemerkt moet worden, is dat de laatste opstand, die ertoe leidt dat alle opstandelingen gedurende de volgende veertig jaar veroordeeld worden om in de woestijn te sterven, een van de twee voornaamste verwijzingen is die het dag-voor-een-jaar-beginsel van de Bijbelse profetie bevestigen, welk beginsel wellicht de meest wezenlijke profetische regel was waarvan Miller zich bediende om de boodschap van het eeuwige evangelie en van de eerste engel te ontsluiten. Het andere Bijbelse getuigenis voor deze regel wordt gevonden in het boek Ezechiël.

En wanneer gij die volbracht zult hebben, ga dan opnieuw op uw rechterzijde liggen, en gij zult de ongerechtigheid van het huis van Juda veertig dagen dragen; Ik heb u voor iedere dag een jaar toegemeten. Ezechiël 4:6.

Wat bij de twee verzen die het dag-voor-een-jaarbeginsel hebben vastgesteld, vaak onopgemerkt blijft, is de historische context van beide verzen.

Naar het getal van de dagen waarin gij het land verspied hebt, veertig dagen, voor elke dag een jaar, zult gij uw ongerechtigheden dragen, veertig jaren, en gij zult mijn verbreking van de belofte kennen. Numeri 14:34.

Het vers in Numeri vond plaats aan het begin van het oude Israël en vertegenwoordigde de opstand van Gods verbondsvolk, en het vers in Ezechiël vond plaats aan het einde van het oude Israël en vertegenwoordigde de opstand van Gods verbondsvolk. De straf aan het begin was de dood in de woestijn en de straf aan het einde was slavernij in het land van hun vijanden. Het dag-voor-een-jaarbeginsel legt nadruk op de opstand van een verbondsvolk. Twee straffen, één aan het begin en één aan het einde, maar beide verschillend. De eerste was de dood door uitputting tijdens de tocht door de woestijn, de laatste was gevangenschap en slavernij in het letterlijke Babylon.

Toen vielen Mozes en Aäron op hun aangezicht neer voor de gehele vergadering van de gemeente van de kinderen Israëls. En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, die behoorden tot hen die het land verkend hadden, scheurden hun klederen. En zij spraken tot de gehele vergadering van de kinderen Israëls en zeiden: Het land dat wij zijn doorgetrokken om het te verkennen, is een uitermate goed land. Indien de Heere welgevallen aan ons heeft, dan zal Hij ons in dit land brengen en het ons geven, een land dat vloeit van melk en honing. Weest alleen niet weerspanning tegen de Heere, en vreest ook het volk van het land niet, want zij zullen ons tot brood zijn; hun bescherming is van hen geweken, en de Heere is met ons; vreest hen niet. Maar de gehele vergadering zei dat men hen met stenen moest stenigen. Toen verscheen de heerlijkheid des Heeren in de tent der samenkomst voor al de kinderen Israëls. En de Heere zei tot Mozes: Hoelang zal dit volk Mij tergen? En hoelang zal het duren eer zij Mij geloven, ondanks al de tekenen die Ik in hun midden gedaan heb? Ik zal hen met de pest slaan en hen verstoten uit hun erfdeel, en Ik zal u tot een groter en machtiger volk maken dan zij. Toen zei Mozes tot de Heere: Dan zullen de Egyptenaren het horen, want Gij hebt dit volk in Uw kracht uit hun midden opgevoerd; en zij zullen het vertellen aan de inwoners van dit land, want die hebben gehoord dat Gij, Heere, in het midden van dit volk zijt, dat Gij, Heere, van aangezicht tot aangezicht gezien wordt, dat Uw wolk boven hen staat, en dat Gij voor hun aangezicht uitgaat, overdag in een wolkkolom en des nachts in een vuurkolom. Indien Gij nu dit gehele volk als één man doodt, dan zullen de volken die het gerucht over U gehoord hebben, spreken en zeggen: Omdat de Heere niet bij machte was dit volk te brengen in het land dat Hij hun onder ede beloofd had, daarom heeft Hij hen in de woestijn gedood. Nu dan, ik bid U, laat toch de kracht van mijn Heere groot zijn, overeenkomstig wat Gij gesproken hebt, zeggende: De Heere is lankmoedig en groot van goedertierenheid, vergevende ongerechtigheid en overtreding, maar houdt de schuldige geenszins onschuldig, bezoekende de ongerechtigheid der vaders aan de kinderen, tot in het derde en vierde geslacht. Vergeef toch, ik bid U, de ongerechtigheid van dit volk naar de grootheid van Uw goedertierenheid, gelijk Gij dit volk vergeven hebt van Egypte af tot nu toe. Numeri 14:5–19.

De geschiedenis die in deze verzen wordt weergegeven, werd een bijbels symbool dat „de dag der verbittering” wordt genoemd. Naar „de dag der verbittering” wordt verwezen in Psalm vijfnegentig, Jeremia tweeëndertig en Hebreëen drie, maar op dit ogenblik zullen wij dat

symbool niet behandelen. In de voorgaande passage wordt een belangrijk beginsel aangeduid dat onderkend moet worden. Dat beginsel wordt ook geïllustreerd door de profeet Samuël, Lucifer, Ellen White en uiteraard Mozes in deze passage.

En zij zeiden tot hem: Zie, gij zijt oud geworden, en uw zonen wandelen niet in uw wegen; stel ons nu dan een koning aan om ons te richten, gelijk al de volken. Maar het woord was kwaad in Samuëls ogen, toen zij zeiden: Geef ons een koning om ons te richten. Toen bad Samuël tot de HEERE. En de HEERE zeide tot Samuël: Hoor naar de stem van het volk in alles wat zij tot u zeggen; want zij hebben niet u verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zou zijn. Naar al de daden die zij gedaan hebben van de dag af dat Ik hen uit Egypte heb opgevoerd tot op deze dag toe, waarmee zij Mij verlaten en andere goden gediend hebben, zo doen zij ook aan u. Hoor nu dan naar hun stem; doch betuig hun nadrukkelijk, en maak hun bekend het recht van de koning die over hen regeren zal. En Samuël sprak al de woorden des HEEREN tot het volk dat van hem een koning begeerde. En hij zeide: Dit zal het recht zijn van de koning die over u regeren zal: hij zal uw zonen nemen en hen voor zich bestemmen voor zijn wagens en tot zijn ruiters; en sommigen zullen voor zijn wagens uit lopen. En hij zal zich oversten over duizend en oversten over vijftig aanstellen; en hij zal hen zijn akker doen ploegen en zijn oogst doen maaien, en zijn krijgstuig en het gereedschap van zijn wagens doen vervaardigen. En uw dochters zal hij nemen tot bereidsters van welriekende zalven, en tot kooksters, en tot baksters. En uw akkers, en uw wijngaarden, en uw olijfbomen, ja, de beste daarvan, zal hij nemen en aan zijn knechten geven. En van uw zaad en van uw wijngaarden zal hij het tiende nemen en aan zijn hovelingen en aan zijn knechten geven. En uw knechten, en uw dienstmaagden, en uw beste jongelingen, en uw ezels zal hij nemen en tot zijn arbeid gebruiken. Van uw kleinvee zal hij het tiende nemen; en gij zult hem tot knechten zijn. En gij zult te dien dage roepen vanwege uw koning, die gij u verkoren zult hebben; maar de HEERE zal u te dien dage niet verhoren. Evenwel weigerde het volk te luisteren naar de stem van Samuël; en zij zeiden: Neen, maar er zal een koning over ons zijn, opdat ook wij zullen zijn gelijk al de volken; en opdat onze koning ons richte, en voor ons uit trekke, en onze oorlogen voere. Toen Samuël al de woorden van het volk gehoord had, sprak hij ze uit voor de oren des HEEREN. En de HEERE zeide tot Samuël: Hoor naar hun stem en stel hun een koning aan. Toen zeide Samuël tot de mannen van Israël: Gaat heen, een ieder naar zijn stad. 1 Samuël 8:5–22.

In deze passage verwierp het oude Israël God als hun koning, en de geschiedenis wijst vooruit naar de tijd waarin zij verklaarden dat zij geen koning hadden dan de keizer. Zij verwierpen Gods theocratie en stonden erop dat hun een koning uit hun eigen volk werd gegeven, om uiteindelijk te verkondigen dat hun koning een Romeinse koning was. De Romeinse koning in de laatste dagen is de paus van Rome.

Maar zij riepen uit: Weg met Hem, weg met Hem, kruisig Hem. Pilatus zeide tot hen: Zal ik uw Koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning dan de keizer. Johannes 19:15.

De verwerping van de theocratie was voor Samuel zó aanstootgevend en persoonlijk, dat hij haar opvatte als een verwerping van zijn profetisch ambt. Maar God zorgde ervoor dat Samuel begreep

dat hun verwerping God betrof, en niet de profeet. In deze twee passages, die de profetische verhouding van Mozes en Samuel tot de opstandigheid van het oude Israël uiteenzetten, was de straf voor de opstand die daarop volgde niet het einde voor het oude Israël. Er was nog steeds een groep, vertegenwoordigd door Jozua en Kaleb, die het Beloofde Land zou binnengaan, en in het verhaal van Samuel kwam het einde van het oude Israël bij de afsluiting van Israëls koningen, niet aan het begin.

Mozes pleitte bij God om met het oude Israël te blijven handelen, want Mozes betoogde dat het, indien Hij hen op dat ogenblik tot een einde zou brengen, de heilige geschiedenis van de verlossing van Zijn volk en Zijn belofte om hen te leiden in het land dat God aan Abraham had beloofd, verkeerd zou voorstellen. Het punt hier is dat God ervoor kiest opstand zowel te laten ontstaan als te laten voortduren wanneer Hij voornemens is die opstand te gebruiken als getuigenis van de waarheid.

De houding van rechtvaardige verontwaardiging die door Samuël werd geopenbaard, werd ook door Ellen White geopenbaard.

“Nooit eerder heb ik onder ons volk zulk een vaste zelfgenoegzaamheid en onwil om licht te aanvaarden en te erkennen gezien als te Minneapolis openbaar werd. Mij is getoond dat niet één van het gezelschap dat de geest koesterde die op die bijeenkomst geopenbaard werd, opnieuw helder licht zou hebben om de kostbaarheid te onderscheiden van de waarheid die hun uit de hemel werd gezonden, voordat zij hun hoogmoed vernederden en beleden dat zij niet door de Geest van God werden bezield, maar dat hun verstand en hun hart met vooroordeel vervuld waren. De Heere verlangde tot hen nabij te komen, hen te zegenen en hen van hun afdwalingen te genezen, maar zij wilden niet horen. Zij werden bezield door dezelfde geest die Korach, Dathan en Abiram inspireerde. Die mannen van Israël waren vastbesloten zich te verzetten tegen al het bewijs dat zou aantonen dat zij ongelijk hadden, en zij gingen voort en voort op hun weg van vervreemding, totdat velen werden meegetrokken om zich met hen te verenigen.

“Wie waren dezen? Niet de zwakken, niet de onwetenden, niet de onverlichten. In die opstand waren er tweehonderdvijftig vorsten, vermaard in de gemeente, mannen van naam. Wat was hun getuigenis? ‘de gehele gemeente is heilig, ieder van hen, en de Heere is in hun midden; waarom verheft gij u dan boven de gemeente des Heeren?’ [Numeri 16:3]. Toen Korach en zijn metgezellen omkwamen onder het oordeel van God, zag het volk dat zij misleid hadden de hand des Heeren in dit wonder niet. De gehele gemeente beschuldigde de volgende morgen Mozes en Aäron: ‘Gij hebt het volk des Heeren gedood’ [vers 41], en de plaag kwam over de gemeente, en meer dan veertienduizend kwamen om.

‘Toen ik van plan was Minneapolis te verlaten, stond de engel des Heren bij mij en zei: “Niet aldus; God heeft voor u een werk te doen op deze plaats. Het volk bedrijft opnieuw de opstand van Korach, Dathan en Abiram. Ik heb u op uw juiste plaats gesteld, wat degenen die niet in het licht zijn, niet zullen erkennen; zij zullen geen gehoor geven aan uw getuigenis; maar Ik zal met u zijn; Mijn genade en kracht zullen u staande houden. Niet u verachten zij, maar de boodschappers en de boodschap die Ik tot Mijn volk zend. Zij hebben minachting getoond voor

het woord des Heren. Satan heeft hun ogen verblind en hun oordeel verdraaid; en tenzij iedere ziel zich van deze haar zonde bekeert, van deze ongeheiligde onafhankelijkheid die de Geest van God beledigt, zullen zij in duisternis wandelen. Ik zal de kandelaar van zijn plaats wegnemen, tenzij zij zich bekeren en zich omkeren, opdat Ik hen geneze. Zij hebben hun geestelijk gezichtsvermogen verduisterd. Zij wilden niet dat God Zijn Geest en Zijn kracht zou openbaren; want zij hebben een geest van spot en afkeer jegens Mijn woord. Lichtzinnigheid, beuzelarij, schertsen en grappenmaken worden dagelijks beoefend. Zij hebben hun hart er niet op gezet Mij te zoeken. Zij wandelen in de vonken van hun eigen ontsteking, en tenzij zij zich bekeren, zullen zij neerliggen in smart. Zo zegt de Heer: Sta op uw post van plicht; want Ik ben met u en zal u niet verlaten noch begeven.” Deze woorden van God heb ik niet durven negeren.’ The 1888 Materials, 1067.

Zuster White werd met Samuëls houding vergeleken en haar werd gezegd bij de rebellen en hun opstand te blijven en „stand te houden op” de „post” van haar „plicht”. Haar werd bevolen op haar post te blijven, nadat zij (de profetes) had besloten de rebellen en hun opstand aan zichzelf over te laten.

De regel van de eerste vermelding, die een wezenlijk onderdeel is van het beginsel van Alfa en Omega, maakt duidelijk dat de eerste maal dat een onderwerp wordt genoemd van het hoogste belang is. Verbonden met het allereerste begin van Lucifers opstand was het feit dat God, indien Hij dat had gewild, over alle macht beschikte die nodig was om Lucifer reeds bij Lucifers allereerste zelfzuchtige gedachte, die in Lucifers eigen denken was ontstaan, uit te schakelen. God had Lucifer uit de schepping kunnen verwijderen, en Hij bezit de macht dat, indien Hij ervoor gekozen had dit te doen, Hij het op zodanige wijze had kunnen doen dat geen van de andere engelen zelfs maar geweten zou hebben wat er was gebeurd. Uiteraard deed Hij dat niet, want dat zou onder andere een verloochening van Zijn karakter zijn geweest; maar Hij bezit wel de scheppende macht die Hem in staat zou hebben gesteld juist dat te doen. Maar Hij deed het niet. Geduldig liet Hij toe dat de opstand deel werd van het getuigenis van Zijn karakter, deel van het bewijs in de grote strijd die in de hemel was begonnen en uiteindelijk naar de aarde zou komen. Dit is wat de dialoog van Mozes voor het oude Israël tot stand bracht. God liet de generatie van opstandelingen in de woestijn sterven en gebruikte die geschiedenis als een bijbels voorbeeld om de waarheden die verbonden zijn met het eeuwige evangelie verder te ontvouwen.

Zo ook bij de verwerping van God als Koning in de dagen van Samuël. Samuël kreeg de opdracht voort te gaan en zijn post van plicht te betrekken, ondanks Samuëls persoonlijke overtuigingen en profetische kennis. Dit element van Gods profetisch en historisch toezicht wordt ook erkend in de herbouw van de tempel na de Babylonische ballingschap. God voorzegde en bestuurde elk onderdeel van de zeventig jaren van gevangenschap: de terugkeer naar Jeruzalem, de herbouw van Jeruzalem, van de tempel en van de straten en muren. Hij stelde de tijdsprofetieën vast die aangaven wanneer zij uit de gevangenschap zouden worden bevrijd. Hij gaf aan hoeveel decreten er zouden zijn om het begin van de drieëntwintighonderd jaren te markeren. Hij noemde Cyrus bij name, de heidense koning die met het eerste decreet het proces zou aanvangen. Alle elementen van de herbouw van Jeruzalem en de tempel werden specifiek aangeduid, en Hij verwekte rechtvaardige mannen en profeten om het werk te volbrengen.

Ondanks al de duidelijke goddelijke profetische voorkennis en tussenkomst had de opstand die tot de gevangenschap in Babylon had geleid, Zijn persoonlijke aanwezigheid bij het volk van God reeds beëindigd. De heerlijkheid van de shekinah keerde nooit terug naar de tempel die herbouwd werd. De gehele geschiedenis werd aangewend om een profetische structuur te verschaffen aan de geschiedenis aan het einde van de wereld, hoewel de tempel nooit meer werd gezegend met de tegenwoordigheid van de shekinah in het Heilige der heiligen. In die zin was de tempel die herbouwd werd een getuigenis, niet van Gods tegenwoordigheid, maar van Israëls opstand. Toch bleven de profeten van die geschiedenis, evenals Samuel en zuster White te Minneapolis, dienen in de hoedanigheid van profeten.

De opstand van Lucifer is het eerste dat wordt vermeld in de grote strijd tussen Christus en Satan, en God liet de opstand voortduren voor Zijn eigen doeleinden. Samuel werd, ondanks zijn rechtvaardige verontwaardiging over Israëls verlangen om te zijn als de andere volken, ertoe aangewezen deel te nemen aan de zalving van de eerste twee koningen. En de profeten van God namen deel aan de herbouw van Gods tempel, de tempel die nooit meer de shekinah-tegenwoordigheid van God zou hebben.

Degenen die hun “schotels vol fabelen” aanwenden tegen het profetische Woord, in een poging de opstandigheid van het adventisme in 1863 te verhullen, en die ervoor kiezen hun betoog te baseren op de redenering dat, indien er in 1863 iets verkeerd was gebeurd, de profetes het verboden zou hebben, zijn moedwillig onkundig van het eerste beginsel dat reeds wordt aangeduid bij de allereerste vermelding van opstand tegen God. God laat opstand toe voor Zijn eigen doeleinden, en indien Hij ervoor kiest dat Zijn profeten neutraal blijven of zwijgen te midden van de opstanden die zich kunnen voordoen, dan is dat Zijn keuze.

Wanneer wij het beproevingsproces van 1844 tot 1863 beginnen te beschouwen, dat werd getypeerd door de tien beproevingen waarin het oude Israël faalde nadat het de Rode Zee was overgestoken, is het van wezenlijk belang dit bijbelse feit te begrijpen. Gods profeten functioneren als Zijn profeten in tijden van gehoorzaamheid en van ongehoorzaamheid, en soms protesteren zij niet tegen zaken die op het eerste gezicht iets lijken waartegen men van een profeet zou verwachten dat hij protesteert. Soms zijn zij zich kennelijk bewust van de opstandigheid, maar worden zij daarin weerhouden, en op andere ogenblikken houdt de Heere Zijn hand over hun ogen met betrekking tot de opstandigheid. Wanneer dat perspectief wordt onderkend, wordt 1863 een betekenisvolle wegmarkering in de geschiedenis van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, zowel voor de hoorn van het protestantisme als voor de hoorn van het republicanisme.

Ik heb ook door de profeten gesproken, en Ik heb de gezichten vermenigvuldigd, en gelijkenissen gebruikt, door de dienst van de profeten. Hosea 12:10.